

Bir Can Destanı

– A.Hadi BAY · 20 Ekim 2012

"Bir can yatıyor burda, bin candan daha iri

Bir can... Bir canın destanı bu, dinleyin hele. Bir can ki, feda olmuş kutsal değerleri uğruna, Mermi gibi saplanmış gencecik yaşında, Kara toprağın kara bağına Fani âlem, faniliklere gebe Dönecek er geç bütün canlar,can taşıyanlargeldikleri yere Sen de, ben de... Can vermek yakışır kimlere mi? Gerek var mı söylemeye? Şu şu şu demeye.

Can vermek yakışır, can vermeyi bilenlere, Canı, verilmesi gereken yerde verenlere,

İnkârı yok bunun, inanırsa ahrete insan Sorulduğunda Hak tarafından Konuşacak şehidim rabbine.

Kalkacak ayağa dimdik, kanlı elbiseleriyle Bir elinde Kuran, bir elinde bayrak, başında bere.

Haykıracak: Hey, hey, hey diye. Bu can emanet, Emanete olmaz hıyanet...

Emaneti ne kadar tutacaksın elinde, Söylesene?

Peki, tutacağın süre? Yirmi sene, elli sene, bilemedin yüz sene. Ama sonunda yine vereceksin sahibine.

Verilecek, elbet verilecek can denilen cevher Sayılı günler bittiğinde. Var mı kurtaracak

canınıölümden, Azrail'den, saklanarak, kaçarak evlerine... Selam gönder yiğit selam, Selam gönder, Er doğdum diyen er oğlu erlere Selam gönder Ağrı Dağı'na, Tanrı Dağı'na, Hayber'e Duyursunlar sesini, duysunlar nefesiniKazısınlar ismini,nurdan harflerle. Hıra dağının zirvesine, Allahu Ekbere.

İşin özü şu: Bu can, Emanettir tende, kalmaz ebedi Faninin ebedi olmaz, ömür senedi

Kimler denemedi,vadeyi uzatmak içinEbedi kalmak için ama muradına eremedi.

Öyleyse, korkuya gerek var mı? Ha bir gün önce, Ha bir gün sonra. Davan haklıysa düşünme gerisini. ...

Atalar demiş ya gidin arada bir mezarlıklara. Kara toprağı yastık yapıp baş koyanlar bakın Çöpçülere, ırgatlara, hanlara, hakanlaraBakın da benliği, bencilliği, ikiliği bırakın. Ne bir ses, ne bir nefes, Sessizliği dinliyor orada herkes. Bu nasıl bir manzara? İki kelime çözüyor bütün sihri.

Doğum ve ölüm... Doğumla ölüm arasındaki süre: Hayatyaşanmış, yaşanan, yaşanacak gibi sonsuzluğa akacak, akacak, akacakkaybolacak.İki taş kalacak geriyeYazmışlar üzerine doğumu ve ölümüİşte bu hayatın çözülmeyen düğümü.

Ömrü uzun mu, kısa mı? Kim kimden kaç sene fala yaşamış. Kim ömrünün baharında, kim açılmamış gonca iken Kopmuş dalından. Gececek ölümünün üzerinde aylar, yıllar, yüzyıllar...Geçen binlerce sene.

Kısacık ömür. Şu uzun, şu kısa demenin anlamı yok. Yok, meydanda iki taştan başka şahit yok.

Tanıyanlar da toprağa karışmış Bilen yok ayrıntıyı. Fani dünyanın tek gerçeği ölüm. Perde perde ömür.

Sonuç: Yaşayan ölür. Baş taşları vekili olmuş yatanın. Konuşuyor adeta. Üzerinde resimler, yazılar. Neler yok ki yazılarda: Doğum , ölüm tarihi, şiir, destan, dua... Vazgeçilmezi: "EL FATİHA." Göçmüşler şu yalan dünyadan ebedi âleme, Kimi genç yaşında, kimi piri fani. İsimlerinden başka kalmamış hiç bir iz. Komşu olmuşlar yatıyorlar yan yana. Yaşlı, genç, zengin, fakara... Bir can ki, Haklı olarak Hak uğruna, Kuran yoluna baş koymuş. Can vermiş, can almış, Hak buyruğu için.

Kulluk görevini yapmak için şahlanmış Kanlarıyla toprağa ben şehidim ya Rab İşte şahidim: Al kanımla

Mehmet, Muhammet... Dönüyorum o tarafa yine aynı yazı “Şehitler Ölmez” Bir kuş gibi uçuyorum, Çam fidanlarının süslediği yemyeşil bir mezarlığın üzerindeyim “Şehitlik” yazıyor mezarlığın kapısında. Gözüm bir mezar taşına takılıyor. Bu ne? Şaşıyorum, Şaşıyorum, Ben, bu ben! Benim adım yazılı... Ama ben ölmedim ki, ben yaşıyorum! Yoksa rüya mı görüyorum. Dur hele! Bir mermi saplanmıştı göğsüme O anı çok iyi hatırlıyorum, Allah Allah diye ilk ben fırlamıştım mermi gibi... Gerisi mi? Bir hatırlayabilsem! Hatırlat bana, hatırlat ey yerin göğün sahibi. Yalvarıyorum Allah'a hatırlatması için. Bir şeyler geliyor gözümün önüne film gibi. Düştüğümü... Şahadet getirdiğimi... Anamı, babamı, eşimi, bebeğimi... Bebeğimi ya! Hiç görmemiştim onu. Bir fotoğrafını göndermişlerdi oğlun oldu diye. Onlar geçmişti gözümün önünden bir bir Bir resim gibi... Evet, ben askerdeyken doğmuştu. Fotoğrafi dös cebimde, Onu hep kalbimin üstünde saklardım. Yüzünü görmemiştim, sarılıp koklamamıştım. Hasretliğimi resmine bakarak gideriyordum. Şu askerlik bitse de sarılıydım yavruma doya doya Hasretliğin bitmesine çok az kalmıştı Sayıyordum günleri ha bitti ha bitecek diye Ne diyordum, “mermi...” Mermi değdiğinde düşüme, Kurtarmaya çalışmıştım bebeğimi ilkönce. Elim göğsümün üzerindeydi. Onun resmi yırtılmasın, delinmesin yeter. Sonrasını, sonrasını hatırlamıyorum. Film kopuyor sanki görüntüler sisli, paslı, puslu. Görüntü bir gelip bir kayboluyor hafızamdan. Mezar taşı çekiyor beni Gözlerim mezar taşında İnsanın kendi mezarını görmesi nasıl bir duygu bilir misiniz? İşte ben şimdi o duyguları yaşıyorum. Orhun Kitabeleri geliyor gözümün önüne. Yüreği çağlardan büyük Kül Tiğın Atam. Zekası dünyayı sarsan Bilgeler Bilgesi Bilge Kağan Atam. Vezirler veziri Tonyukuk. Sonra dönüyorum, İsmimin yazılı olduğu baş taşına bakıyorum Uzun bir yazı.. Evet evet. “Bir can destanı” yazıyor Okuyorum. Bir can yatıyor burda, bin candan daha iri Can vermeseydi bu can, kıvılcım kor olmazdı Can verilen bu toprak, bu yüzden ki dip diri Fedaisi olmayan milletler hür olmazdı Sen olmasaydın yiğit, sesimiz gür olmazdı Göğü delerdi başın, yer delinir çökerdi Haykırışın dağları yerlerinden sökerdi Kanayan yaraların, gül rengi kan dökerdi Ayrılığın olmasa yüreğim nar olmazdı Yaş dökmekten ananın, gözleri kör olmazdı Zor olan vatanında gezmeektir boynu bükük Bir Türk için olamaz, esaretten ağır yük Rütben şehitlik senin, rütbe yok bundan büyük Can vermeseydi bu can şehitlik yâr olmazdı Şehitler olmasaydı bu millet var olmazdı Melekler alkışlıyor, selamlıyor ayakta Senin adın yazılı, dalgalanan Bayrak'ta Kahramanlığın senin Hamza'yı andırmakta Bu memleket bu kadar güzel diyar olmazdı Yaz gelmezdi yurduma, mevsim bahar olmazdı Mezarın başında birilerini görüyorum. Şu çocuk, kim bu? Bu oğlum Ahmet olmalı, Ahmeeettt. Duymadı galiba. Küçücük ellerini açmış dua ediyor. Resmî vardı cebimde Gözlerinden tanıdım onun oğlum olduğunu. Bayağı büyümüş. Koca adam olmuş. Ya şu ihtiyar beli bükülmüş adam! Bir kadının elinden tutmuş mezara yaklaşıyorlar. Kadının adım atışından görmediği belli. İyice dikkat kesiliyorum yüzlerine. Şükürler gördüğüme, şükürler diyorum. Bunlar, bunlar anamla babam! Anamın gözleri kör olmuş. Babam elinde asa, çökmüş garibim. Mahvolmuş. Vay anam, vay babam vay. Vay ki vay diyorum. Ne hale gelmişler böyle. Polat gibi sağlamdı babam. Top deyse yıkılmaz derlerdi. Tuttuğunu koparırdı. Anam sabah namazına kalkar, biz uyanıncaya kadar. Bir yığın işi tek başına yapar bizi öyle uyarırdı uykumuzdan. Ya şimdi. Bakın şu hallerine Yürümekte zorlanıyorlar. Düşmemek için birbirlerine tutunmuşlar. ... Mezarın üzerine abanmış hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir kadın. Kimdir acaba? Babam mecalsiz sesiyle “ağlama kızım dua et” diyor. Titreyen sesiyle. Ellerini gözlerinden çekiyor. Gözler kan çanağı. Beti benzi solmuş, kan kalmamış yüzünde Yüz

değil sanki buz dağı Bu da eşim sanırım, Ama ne hale gelmiş. Mutluluklara erdiğim Görüp de gönül
verdiğim Yoluna güller serdiğim Sen misin yoksa ağlayan Gözyaşına kıymadığım Kem sözünü
duymadığım Sevdasına doymadığım Sen misin yoksa ağlayan Yüzün kış değil bahardı Yanağında güller
vardı Sevdan içimi yakardı Sen misin yoksa ağlayan Poyraz mı vurdu tenini Çürütmüştün bedenini
Bozan bozmuş düzenini Sen misin yoksa ağlayan
Eminim ki eşim bu. Güneş'in aydınlık olduğunu gözleri gülünce anladığım. Sevdasıyla ciğerimi
dağladığım.

Yokluğunda yüreğimin yarıldığı, Varlığıyla yaralarımın sarıldığı...

Gazel olmuş gül müsün? Konuşmayan dil misin? Yoksa bana el misin? Dargın mısın bıraktım gittim diye.
Aniden yittim diye. Od mu düştü ocağına? Dalından kopmuş kuru yaprak gibi durur ellerin yanında.
Kara toprak mı aldı kucağına sevdiğini? Senden daha mı çok seviyordu onu? Vermedi mi sana geri?
Solmuş servi gibi mahsun duruyorsun. Saçların ne çabukta beyazlamış. Gözlerindeki ışıltılar kaybolmuş,
Sarılmış yavrusuna gözlerinde sağanak yağmur. Ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor. Yanında ayakta duramayıp baş
taşına sarılmış anam. Anam, anam ah anam Ne yaptın o güzel gözlerini? Kurban mı verdin gözyaşına? Bir
kurban yetmedi mi feleği memnun etmeye? Bir kurban yetmedi mi dumanlı, sisli dağlar gibi yüreğini
Eritmeye, yüreğini tüketmeye.... Ne haldesin oy anam. Bu hale ben, ben bu hale dayanamam. Sen
ağlamasan, sen üzülmesen derim ki, Ben on kere, onlarca kere şehit olurum. Şehit olmak ne ki!...
Anlatamam, anlayamazsın oradan beni. Duymakla olmuyor, bilmiyor insan. Bir bilsen, ah bir bilsen şehit
olmak o kadar güzel ki. Ak saçlı ay yüzlü anam, ışıklarını söndürmüştün virane hanın. Güneşi doğsa ne
çıkartır artık kahpe dünyanın. Ey anamın gözlerini alıp dünyasını karartan Kahpe felek bir bu kalmıştı
yapmadığın. Ne diyeyim sana, zalim mi desem. Ya da alçak. Nasıl bakardı o gözlerle gözüme anacığım
Güneş gibi sınımsız... Anacığım baş taşıyı öpüyor yüzümü öper gibi. Resmimi koymuşlar baş taşına,
Elleri ile onu bulmaya çalışıyor. Gözleri yok ki görsün, Uzanıp bir avuç toprak alıp kokluyor. Toprağı
sürüyor yüzüne, şefkatle Evlat kokusu arıyor toprakta zahir. Vay anam vay! Gözlerinden dökülen yaşlar
yanağını ıslatmış. Yüzü, gözü çamur. Ne fark eder diyor halince, Hamur ya da çamur Onun sitemi feleğe.
Ey felek vur, ne kadar gücün varsa vur. İstersen beni at dağdan dağa, En şiddetli fırtınayı gönder toz et
beni Tozlarımın her zerresini bir başka diyara savur. Korkum yok gayri...

Anam aynen böyle diyor her haliyle. Yavrusunu kurda kaptırmış koyun gibi. Perişan bir halde.

Azrail'e meydan okuyor duruşu. Neredesin gel, gel beni de al işte buradayım diyor. Canından can
veren, Kollayıp kanat geren Canından çok esirgeyen Anam... İşte öyle haykırıyor feleğe. Ne olur fani
dünyada bu kadar üzülme. Ecel kimi almadı, günü gelende Hangi can ebedi kalmış ki tende Adı güzel
canlar canı mı vermedi canını Sevgililer sevgilisi mi terk etmedi fani dünyayı? Beni benden fazla seven
anam. Yüreğinde patlamalar durmayan. Yüreğinde yangınları sönmeyen, Göz gitmiş, diz gitmiş, derman
bitmiş. Bel bükülmüş, hayatın tadı bitmiş.

Çökmüş anamın yanına babam, sessiz, bir yumak. Sadece dudakları hafiften kırırdıyor. O içinden ağlıyor.
Yaşlarla değil bakışları ağlıyor onun. Titrek sesi ağlıyor. Ben bilirim babamı. O dağ gibi adamı. Film
seyreder gibi seyrediyorum ailemi. Anlaşılan, mezar ziyaretine gelmişler. Beni görmeye. Yanlarına
gidiyorum. Babamın, anamın ellerinden öpmek Eşimin gözlerine bakmak, seni yalnız bıraktım Bu
acımasız hayat soğukunda affet diye. Küçük Ahmet'ime sarılmak sınımsız. Elimi uzatıyorum Oğluma.

Yetmiyor elim.Uzandıkça uzaklaşıyorum. Yükseliyorum göğ'e istemeden. Ellerimi uzatıyorum. Yetmiyor , yetişmiyor. -Ahmet, tut ellerimi! -Kim çekiyor beni bırakınnnnnnn, Ahmet, Ahmetttt...,Ahmmmmeeeeetttt... Aaahhhmeeeeeeeetttttttt...